

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Himmelskibet (Holger-Madsen, DK, 1918).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1670 (pdf: p. 2-66)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

"Excelsior"

eller

"Klodernes Længsel".

(Himmelskibet).

Film-Digtning i seks Afdelinger.

Hovedpersoner

paa Jorden.

Professor Planetaros, Astronom.....(Hr. Nicolai Meiendam)

Avanti, hans Søn, Søofficer.....(Hr. Gunnar Tolnæs)

Corona, hans Datter.....(Frk. Zanny Petersen)

Dr. Kraft, Fysiker.....(Hr. Blütecher)

Professor Dubius.....(Hr. Fr. Jacobsen)

Første Afdeling.

Forberedelserne.

1.

Havet.

Verdenskrigen er endt. Krigsskibene vender hjem. Under-
vandsbaadene glider i Vandskorpen som langstrakte Hvaler.

2.

Ombord paa en Undervandsbaad. I Kommandorummets sidder
Baadens Fører, Kaptajn Avanti. Igennem Periskopet, der drejes ved
Elektricitet, ser han hele Horisonten rundt: Baade og Skibe og
Skumstrøben efter Periskopet.

Farvel til det altsammen! siger Kaptajn Avanti. Nu gaar
vi i Havn og lægger op. Vor Rolle paa Havet er udspejlet. Vi skal

ikke mere gennembyrde det som Hæjer, der spejder efter Bytte. I
Freden skal vi gøre vore Erobring.

I Havnen.

Undervandsbaaden gaar ind. Kaptajn Avanti i Taarnet.

I Land staar hans Fader, Professor Planetaros, hans Sø-
ster Corona og Vennen Dr. Kraft og vinker ham Velkommen hjem.-

Thorne 3) - Faderen og Søsteren omfavner ham: Gud være lovet, at Ha-
vet gav dig tilbage! Vennen trykker hans Haand: Nu bliver du hos
os, hos mig! Vi skal arbejde sammen -- for Fremtiden, Freden og
Fremskridtet!

De stiger ind i det ventende Automobil.

4.

Professorens Havesalon.

Alle ind. Professoren beder Sønnen gaa et Øjeblik med
op og se hans Nyanskaffelser i Observatoriet, medens Corona og
Kraft sørger for et Velkomstbæger.

4 A.

Observatoriet.

Professor Planetaros og Avanti sammen ind. Avanti styr-
ter sin Fader om Halsen. Og nu viser de først ret deres Gensyns-
glæde. Faderen følger paa Sønnens Ansigt og Arme. Min Dreng! min
Dreng! Hel og uskadt. Nu skal jeg aldrig mere sidde Natterne her
i Angst for dig.

Nej, nu er jeg hjemme igen for bestandig. Han slænger
Kasketten og river Uniformsfrakken af sig. Jeg har sagt Havet Far-
vel, set i mit Periskop for sidste Gang.

Se i mit! siger Faderen. Her er et, som ser langt videre.
Hvad er Atlanten mod Himmelhavet her? (Drejer paa Kikkerten) Se,

se, er her ikke Vidundere nok? Erobringer uden Tal?

4 B.

Salonen.

En kort lille Kærlighedsscene mellem Dr. Kraft og Corona. Hun siger, at han først maa naa noget ualmindeligt, før hun kan blive hans. Tjeneren bærer Vinen ind. Hun beder ham følge efter sig og Dr. Kraft. Alle ud.

4 C.

Observatoriet.

Professoren og Sønnen ere begge ivrig fordybet i Observationer. Dette afbrydes af Corona og Dr. Kraft og Tjeneren, som kommer til. Tjeneren sætter Vinen, og de drikker paa: Fredens Erobringer!

5.

Samme Aften

Avantis Soveværelse. Avanti følges ind af Fader og Søster. Det er sent, og Avanti ser med genkendende Glæde paa alt det, han ikke har set saa længe. Han standser ved et Portræt af Columbus, der hænger over hans Seng. Columbus! Drømmen, fra han var Dreng...Columbus, er der noget af din kække Opdagersjæl i mig? Hvad vil du mig? Kom til mig!

Han kaster sig paa Sengen og sover straks. I Drømme ser han de tre smaa Karaveller støvne over det øde Hav...Matrosen omringer ham truende...Da raaber Udkigsmændene: Land! Land!...Alle vender sig fremover og stirrer paa Palmerne, der pludselig stiger op af Havet...De knæler og rækker Armene mod Himlen...Columbus straalere i Solnedgangen.

6.

Næste Morgen.

Dr. Krafts fysiske Laboratorium.

Kraft arbejder fordybet i sine smaa Maskinmodeller. Corona, i hvid Arbejdskittel, sysler ved sit eget Bord med Kolber og Reagensglas. Hun gør en Iagttagelse og gaar hen til ham og holder et Glas op for hans Øjne: Se! Hans Blik fanges af hendes fine Haandled og hendes straalende Blik. Han griber om hendes Haand, saa hun taber Reagensglasset, idet han heftigt kysser hendes Haandled. Hun skænder paa ham.- Er vi da ikke Mennesker? siger han.- Vi har ikke Tid, svarer hun. Skam Dem!- Corona, faar De aldrig Tid til at se, at jeg elsker Dem?- Vidunderet først! Gør den store Daad! Skab den store Opfindelse! Saa kommer Lønnen bagefter.

Avanti træder ind. I Flyverdragt. De ser spørgende paa ham.- Ja, jeg er begyndt. Havet er færdigt. Luften er den eneste Udvej! Min Ven, gør mig det muligt at dykke i Himmelfrummet som en Undervandsbaad i Havet. Skaf mig komprimeret Atmosfære og Kraft til at sejle mellem Kloderne!

Kraft ser forbavset paa ham: Avanti er du blevet gal? Men Corona ser straalende paa ham: Nej, du er Manden! Det er Daaden. Bliv som han, Dr. Kraft! Avanti lytter, gaar hen imod det store Vindue, peger ud.

7.

Ved Vinduet.

Aëroplaner stiger og daler udenfor Laboratoriet. Avanti peger ud imod Maskinerne. Corona tager hans Haand og følger begejstret hans Tale. Han ryster paa Hovedet: Vi maa højere op. Højere! Ud af Jordens Atmosfære. "Dr. Kraft, kære gamle Ven, hjælp mig.- og du Søster, støt mig med Eders Viden. Forstaar I, at der ude i Återen ligger vor Fremtidsopgave: Kloderne længes imod hinanden!" Corona stirrer fast paa Dr. Kraft og siger: Føler De nu Indvielsens Højtid Dr. Kraft. Avanti tager Afsked.

8.

Observatoriet.

Astronomen har Besøg af sin Kollega, Professor Dubius. Denne fortæller ham om Sønnens Flyvninger og viser ham en Artikel med Overskriften: Kaptajn Avanti den dumdristigste Flyver, der endnu er set! Vil han knække Halsen?— Han maa jo være forrykt. Paa ham dog ind paa et Sanatorium. Hvad er Meningen?

Avanti træder i det samme ind. Han gaar oprevet hen til Kikkerten: Hvad studerer du for Øjeblikket, Fader?— Mars. — Maa jeg se? Faderen viser ham Planeten.— Hvor langt er den borte? Professor Dubius brister i Skoggerlatter: Ser De, han er splittergal! Unge Mand, kun en Bagatel! Det vil kun tage 60 smaa Aar at flyve til Mars, naar den er os nærmest, og De tager Jordens hurtigste Flyvemaskine. Ha ha ha!— Kaptajn Avanti ser paa Spotteren med rolig Foragt: Den ler bedst, som ler sidst.

Dr. Krafts Laboratorium. Kraft gaar nervøst omkring Corona og søger at komme hende nær. Hun undgaar ham. Tilsidst omfavner han hende og vil kysse hende. Hun støder ham fra sig, lægger roligt sin Arbejdskittel og vil gaa: Nu kommer jeg ikke mere igen, Dr. Kraft.— Uden Dem kan jeg ikke arbejde.— De arbejder jo ikke. Han knæler for hende: Hjælp mig, Corona!— Kun, hvis De vil fuldføre Daaden. (Peger paa Modellerne). Hjælp min Broder med at bygge den Himmelflyver, der kan trodse Verdensrummets Kulde og Återens Tomhed.— Vil De saa være min, Corona?— Ja, men Daaden først, Bedriften!— Han ser fanatisk paa hende: Corona, jeg skal vinde Dem, erobre Dem.

W. A.
To Aar senere.

Himmelskibets Værksted.

Stort og højt. Kraft og Avanti arbejder rastløst. Talrige Medarbejdere. Aluminiumstellet til Skibet samles. Andre sysler med den elektriske Akkumulator. Motorens Skrueblade til-dannes. Kemikereses i en tilstødende Hal beskæftigede med forskellige Forsøg.

11.

Prof. Dubius Studerevarelse.

Hans Husholderske bringer ham et Brev, hvori Avantis Fader i begejstrede Vendinger taler om Fremgangen i Sønnens Forhå- vende.- Han smiler ironisk og laver sig haanende en Fidibus af Bre- vet,- tænder sin Cigar, og i Nærbillede lyser hans Ansigt op som et Djævfefysiognomi over en Hexegryde.

Text: Og Dagene som gik bragte ny Næring til Spotterens Baal.

12.

Flyvepladsen.

Corona venter i stor Angst. Stirrer forgæves op i Luften efter Aëroplanet. Endelig daler det. Kraft og Avanti stiger ned. De er tykt indpakkede og med Luftmasker for Ansigtet. Corona spør- ger forfærdet: Hvor blev I af? Hvor var I henne?- De tager Masker- ne af. Avanti omfavner hende: Spørg ikke! Vi var udenfor.- Uden- for?- Kraft bekræfter: Ja, udenfor alle hidtil kendte Grænser. - Er Højdemaalere virkelig paalidelige?- Kraft nikker; Ja. Halvtredsind- tyve Kilometer til Vejrs! Det er utroligt. Vi har været ude i Ate- ren. Avanti slaar sin Haand i hans: Tak, Kraft, nu er vi paa den rigtige Vej.

12 A.

Professor Dubius Studerevarelse. Bjerger af Bøger omslut- ter ham, som sad han levende begravet i en Bog-Pyramide.

Professoren griber efter de udenlandske Aviser, som brin- ges af hans gamle Husholderske-Læser: Som Deltagere i en Ekspedi- tion af enestaaende Art søges unge uforfærdede Mænd af staalsat Ka-

rakter og en personlig Kraft, der ikke viger tilbage for at sætte Livet ind paa en Verdensopgave. Henvendelser fra alle Lande sker til Kaptajn Avanti.

Aha! Der har vi vort Galehuslem!. Galskaben staar nu i lys Lue. Der maa jeg være med og se, hvordan det spænder af. Jeg lægger Billet ind- anonymt!

13.

Forhallen til Himmelskibets Værksted.

Stole er ordnede foran en Talerstol. En Række unge og yngre Mænd indlades; alle forsynede med Indbydelseskort, Folk af forskellig Nationalitet. Tjenere anviser dem Sæde. Avanti, Corona og Dr. Kraft træder ind og hilser privat paa de forskellige meget udprægede Typer fra alle Lande.

13 A.

Professor Dubius's Studerevareelse.

Han afslutter sin Forklædning og Maskering og gaar hurtigt ud.

13 B.

Forhallen.

Prof. Dubius træder - lidt enigende - forklædt ind. Avanti ser paa ham - lidt forskende - men dog uden at genkende ham. Endnu en enkelt ankommer. Forsamlingen tager Plads.

Avanti bestiger Talerstolen:

Den paatænkte Ekspedition er af en saa enestaaende Art, at den hos alle andre end Dem, mine Herrer, vil vække Smil og Spot. Det Maal, jeg har sat mig, ligger udenfor alle Grænser, Menneskeheden hidtil har sat sig selv. Har Jorden ikke længe været os for lille? Vi har ikke flere Verdensdele at erobre. Nu maa vi vende os ud efter. Til andre Verdener, andre Kloder. Er dette muligt? Vi behøver ikke som Columbus at tage Varsler af ilanddrevet Træ

eller Frø fra fjerne Kyster. Hele Himlen er jo fuld af Stjerner. Hver Klode er en Verden, der venter paa os. Afstandene er umaadelige. Men Dr. Kraft og jeg har efter Aars utrættelige Forsøg nu konstrueret et Himmelskib, der vil kunne fjerne sig fra Jorden. Spørgsmaalet om den elektriske Akkumulator af en ubegrænset Styrke er løst. Vi har ligeledes komprimeret den for vort Aandedræt nødvendige Atmosfære i uhyre Mængde. Vi er i Stand til at fjerne os fra Jorden og dens Luftlag og til at styre vort Himmelskib bort mellem Kloderne. Det første Togt skal gælde den af Planeterne, der synes mest lige Jorden. Har De, mine Herrer, som Dr. Kraft og jeg Mod til at gaa ombord i denne Univers-Flyver? Vi maa ialt være (??) tolv Mand med Nerver som Staal og med en Dødsforagt, der trodser alt. Jeg vil vise Dem Rejsens Maal.

Der bliver mørkt i Salen. Paa den hvide Dug i Baggrunden glider Billeder frem af Mars, visende Pletter, de saakaldte Have og Kanaler - alt skinner i rødlig Glans. Lyset tændes atter. Mine Herrer, er vi nok til at danne Univers-Ekspeditionen "Mars"?

Pause. Forundring og Forvirring. Professor Dubius, der forklædt og maskeret med Fuldskeg, forlanger Ordet:

Lystig, lystig, mine Herrer! Vi er til Galehus-Maskerade. Aldrig har Galskaben floreret herligere end her. Jeg tegner mig øjeblikkelig som Deltager i Ekspeditionen til Universets mest forrykte Galeanstalt. Vil saa Kaptajn Avanti eller Dr. Kraft have den Godhed straks at ringe til 6te Afdeling. Spændetrøjerne frem!

Tumult og Opstandelse. Dr. Kraft ringer heftigt: Døren er aaben for enhver, der ønsker at gaa. Kaptajn Avanti genkender Prof. Dubius.

Mange gaar. Kun faa bliver tilbage. Dr. Kraft tæller dem: Tretten! Vi er endda en for mange. Herefter vil vi tage Ekspeditionens Skib i øjesyn. Lyset skrues ned og paa Lærredet vises føl-

gende:

14.

Lærredets Blade. Levende Billede.

Værkstedet. Himmelskibet staar færdigt. Over Aëroplanet er det bygget stort og torpedoformigt. Opholdskahytten har Vinduer til alle Verdenshjørner konstrueret som Kikkerter med svære Linser. Alt er til at lukke lufttæt. I Kølen er store Proviantrum. Afløbsrør osv.

Corona, højtidelig og hvidklædt, peger paa Himmelskibets Navn: "Excelsior". Lyset skrues op.

14 A.

Bravo! raaber Professor Dubius: Selvfølgelig kan de Latin paa alle Himmelkloderne. Galskaben leve! Men hvad skal den leve af?

Kaptajn Avanti: Her er Proviant for et Aar for tolv.

Men jeg spiser for to, siger Professor Dubius. Gale Mennesker har Ulve-Appetit.

Corona ser stift paa ham: Hvorfor skjuler De Deres virkelige Ansigt? De er kendt nok. De var altid den trettende ved enhver stor Lejlighed. Lad blot Masken falde, Judas!

Hun river det falske Skæg af Professor Dubius. De andre oprøres: Ud med Tvivleren og Spotteren! Professor Dubius drives udhan skæref Ansigter af Grin og Spot.

De tilbageblevne tolv Mænd samler sig om Corona og indskriver sig knælende for hende som Deltagere i Ekspeditionen.

15.

Observatoriet.

Professor Dubius kommer stormende ind og river Professor Planetaros fra Arbejdet:

Hej, gamle Ven, send Bud efter Spandetrøjsen til din Søn og din Datter. Thi nu er de modne. Skynd dig, ellers sejler de til

Mars.

16.

Nærbillede.

Den gamle Astronom ryster rolig paa Hovedet. "Rolig gamle Ven: Du forstaar blot ikke min Søns Plan, - men jeg tilgiver dig, thi jeg gør det knapt selv, - men jeg tror paa ham. Dubius gaar rasende bort.

17.

Udenfor Professorens Villa.

Dubius ganske forvirret ud og farer op i en Bil.

18.

Politichefens Kontor.

Professor Dubius meldes og føres ind. Han besværges Politichefen at hindre Ekspeditionens Start. Chefen svarer: Vi kan dog umuligt hindre Videnskabsmand i at gøre Opfindelser eller vove Forsøg; vi kan umuligt afholde unge tapre Mænd fra at sætte Livet paa Spil. Kun hvis deres Forehavende er livsfarligt for andre, kan vi gribe ind.

Ja, det er livsfarligt for andre. For mig i hvert Fald.
Lov mig at sende Betjente ud paa Flyvepladsen imorgen tidlig Kl.

6.

Ja, ja. Imorgen Kl. 6 skal jeg eventuelt sende mine Folk derud. (Giver Ordre dertil).

18 A.

Samme Aften.

Prof. Planetarons Salon. Ved et Glas Vin ønskes der Ekspeditionen Lykke paa Himmelfærd. Dr. Kraft tager Afsked, Avanti griber hans Haand med et "Paa Gensyn imorgen tidlig"! Corona følger Kraft ud.

18 B.

Lucy Larsen.

Paa Trappen til Villaen.

(Meget smuk og stemningsfuld) Maaneskin. Corona tager meget bevæget Afsked med Dr. Kraft: Text: Jeg vil vente paa Dem og kommer De ikke selv, vil jeg altid i Dem elske Daaden, den store, der ikke frygtede Døden: Excelsior! Jeg giver dig, Hugo til Afsked Indvielseskyss. Dr. Kraft gaar ned gennem Haven.

18 C.

Avantis Soveværelse.

Professor Planetaros og Corona følger Avanti ind paa hans Værelse og foran Columbus Billedet siger han: "Kære Fader og Søster jeg beder eder ikke følge mig imorgen. Afrejsen foregaar ved Daggry for at undgaa enhver unødvendig Opsigt, - jeg ved jo Eders Tanker følger mig paa Vej.- I den dybeste Bevægelse kysser de hinanden, Faderen og Søsteren gaar. Avanti staar et øjeblik stille som for at samle Tankerne, saa slukker han Lyset, - ruller Gardinet op, aftager sin Frakke og kaster sig paa sin Seng, medens Maanelyset ligesom gør Columbus Billedet levende. Billedet fortønes.

19.

Næste Morgen.

Faderens Soveværelse.

Han ligger vaagen, ser paa sit Uhr. Rejser sig langsomt, tager en Silkeslaabrok paa, gaar ud.

19 A.

Coronas Soveværelse.

I sin hvide Natdragt ligger hun paa Knæ paa sin Bedeskammel: Herre velsign deres Færd.

20.

Flyvepladsen.

Solen er endnu ikke oppe.

Alle Ekspeditionens Deltagere indfinder sig - uden Led-sagere. Opbruddet er nær og maa foregaa uden Vidner.

Himmelskibet rulles frem. Alle stiger ombord, kryber ind og lukker alting efter sig. Sidst Avanti. I det øjeblik, han skal til at lukke, dukker Professor Dubius pludselig frem med et uhyre forsegleet Brev, som han stikker ind efter ham, idet han skadefro brøler: Aa, tag det Brev med til Sirius! Svar betalt! Politikorpsset arriverer, men nægter, trods Prof. Dubius energiske Forestillinger at gribe ind.

I det Nu, da Solen staar op, løfter Skibet sig og flyver.

21.

Coronas Soveværelse.

Professoren kommer stille ind og løfter Corona op fra Bedeskæmlen. Hun ser fast og tillidsfuld paa ham. De følges ud.

22.

Observatoriet.

Corona og Faderen ind.- I sin Kikkert viser han hende Skibet, til det forsvinder i Solen.

Saa knækker han sammen. Sænker fortvivlet Hovedet i sine Hænder. Corona støtter ham kærligt: "Fader vi to er de eneste, der forstaar dem og tror paa deres Sag, - vi maa ikke græde.

23.

Himmelskibet forsvinder bag en Sky.

23 A.

Observatoriet.

Nærbillede af Prof. Planetares og Corona, som peger mod Himlen: "Se Fader, nu flyver de imod Mars, Kloden, der ifølge Dan-

tes guddommelige Komædie hører dem til der tør sætte Livet ind paa deres Tro!"

Faderen bjer sig kærlig ind mod sin Datter, og medens den opgaende Sol belyser deres Ansigter tones Billedet bort.

II.

Rejsen.

24.

Ombord i Himmelskibet. Styrerummet.

Kaptajn Avanti ved Rattet. Foran ham er et Himmelkort udsendt. Paa hver Side Udsigt gennem en Kikkert. Han styrer Farten med fast og sikker Haand i energisk fastholdt Retning. Talerør til Maskinrummet.

Dr. Kraft træder ind til ham: Aflæsning! siger han og tager hans Plads. Gaa ud og se paa Jorden, inden den helt forsvinder.

Dobbelt Spænding! kommanderer han til Maskinen. Avanti gaar.

25.

Den lange Yderkorridor. med Udsigt gennem en lang spalteformet Rude af tykt Glas. Det meste af Mandskabet staar her og stirrer betaget ned mod Jorden, der fjerner sig under dem.

26.

Billeder af Jorden i rivende Hast, sete i fjernt Perspektiv. Marker, Skove, Byer og Søer synker bort som slugte af den svimlende Afstand, der bliver større og større, til Havet dukker op paa alle Kanter og ligesom skyller alt Landet bort i sin Pavn. Byer og Skove skelnes som større eller mindre Prikker. Skyer glider som Taggepletter hen over Land og Vand. Fladerne udviskes mere

og mere. Se! Se!. Tilskuerne peger i Forbavselse. Jorden udfolder sig allerede som et uhyre Landkort, omgittet af det kviksslvblanke Hav. Verdensdelene former sig i Europa - Asien - Afrika. Den lysende Flade snævrer sig ind til en Cirkel, en Klude, hvis Omdrejning fra venstre til højre spores i den langsomme Forskydning af Linjerne: Amerika begynder at glide op over Fladen. (Disse Billeder vises skiftevis med Billeder af Mandskabet paa Himmelskibet.)

27.

Maskinrummet.

Et Virvar af Haner, Rør og Cylindre. Akkumulatorerne skinner. Manometrene sitrer. To Maskinmestre betjener det blanke og sindrige System.

Dr. Kraft kommer og inspicerer. Aflæser Hastighedsmaalene; undersøger de mange Trykmaalere. Nikker fornøjet. Alt gaar godt! Hastighedsgraden er omtrent paa sit højeste; men han sætter den yderligere op.

28.

Himmelskibets Messe.

En lang og smal Tunnel med Sæder rundt om det aflange Bord, der er dækket med Konserves, Frugter og Vandkarafler. Besætningen kommer kun i Hold, afløses til at spise og sove. Hver har sin Køje bag sin Plads ved Bordet. Der skiftes ikke mange Ord; man marker, at Samtalestoffet omtrent er opbrugt. En enkelt læser eller fører Dagbog, de fleste kryber til Køjs i fuld Paaklædning. Alt gaar vanemæssigt i Ro og Orden.

Text: Ca. 1/2 Aar senere.

29.

Prof. Planetarcs Arbejds Værelse.

Aften.

Corona kommer ind, lægger forskellige Breve og Aviser paa Faderens Bord, - Blandt Avisernes Artikler finder hun et ondsindet Angreb paa Faderen, fordi han ikke har forhindret Sønnens Rejse. Hun skynder sig at bringe Bladet afvejen, inden Faderen kommer ind. Prof. Planetaros kommer ind, han er synlig præget af Angsten over sin Søns Skæbne, men Coronas faste Tillidsfuldhed bortvejrer hans Sorg.

30.

Yderkorridoren.

Et Par af Privagten gaar Tur op og ned; standser nu og da og kaster et Blik ud i det kulsorte tindrende Stjernerum, der kun brydes af enkelte drivende Skyer. De borer Hænderne i Lommerne og dukker Hovedet ned i Kraven. Man ser, at der er gaaet lang Tid. Der er intet hvidt mere. De ser urene og uplejede ud - langhaarede og fuldeskæggede. I Forbifarten veksler de mutte Ord.

- Dette her varer en Evighed.
- Der er allerede gaaet en Evighed.
- Kaptajnen siger ikke meget.
- Hvad skal han sige?
- Der er ikke Spor af Forandring paa dem derude (Stjerneerne).
- Ikke Tale om, at vi kommer Mars nærmere.
- Vi kommer slet ikke nærmere til noget som helst...
- Bare det ikke er haabløst.
- Bare det ikke ender galt.

31.

Styrerummet.

Dr. Kraft ved Rattet. Avanti staar ved Siden af ham. Hver stirrer i sin Kikkert; ser og ser igen. Omsider mødes deres Blikke. Avanti siger bittert: Jeg synes, du begynder at tvivle.

Dr. Kraft: Bliver den da aldrig større?

- Giv Tid.
- Hvor mange Maanedre er der gaaet?
- Det ved du jo.
- Du tør ikke nævne Tallet.
- Kraft, tvivler du?
- Se selv! Kan du se Fremgang?

Avanti lægger sin Haand paa Vennens og knuger den smerteligt: Kraft, du maa ikke tvivle. Har jeg ikke dig, saa har jeg ingen.

- Hverken styrer vi, Avanti?
- Vi har ikke et Nu tabt Maalet af Sigte: Opdagelsen, Verdenserobringen, den store, den udsdelige Daad.

Kraft ryster paa Hovedet: Hvad, om det kun bliver Døden, Fortabelse?

- Lad ikke Tvivlen gennemgaa os, Kraft. Saa er alt fortabt. Med! urekkelig Tro!

32.

I Messen.

Tre sidder og spiser. Der er Vinflasker paa Bordet.

Avanti kommer og sætter sig. Ser den opskænkede Vin og spørger: Hvad betyder dette?

- Vi har ikke Vand mere.
 - Det er Løgn. Vi havde Vand for et Aar.
 - Skidt med Vandet! Vi trænger til at strammes op.
- Kaptajn.
- Tag den Flaske bort!
 - Nej! Vi holder det ikke ud, saa det gaar.
 - Væk med Vinen! (hælder Glasset ud). Vil I lystre!

- Tag Dem i Agt, Kaptajn!

- Stille! Ingen Opsætsighed! (Slaa)Knocerne i Bordet)

Her raader jeg!

- De glemmer, at vi frivilligt har fulgt Dem.

- Og De glemmer, hvor De har ført os hen.

- Vi kan ikke gaa vores Vej. Vi kan ikke desertere.

- Gid vi kunde!

Avanti forstummer og begraver Hovedet i sine Hænder.

33.

Yderkorridoren.

To slingrer forbi hinanden.

- Har du noget at drikke?

- Ikke mere end jeg selv har Brug for.

- Vi ligner nogle Dyr. Du skulde se dig selv. Du ser ud som en Bjørn, der har ligget i Hi.

- Og du som en slunken Puddelhund. Hid med den Flaske! (river den fra ham).

- Hov! Jeg har selv bjerget den.

En tredje kommer til og redder Flasken for sin egen Mund: Ved I ikke af, at dette her er forbudt. Kaptajnen har truet med at skyde den første, der rører en Flaske.

- Lad ham skyde! Jeg er lige glad. Vi kan lige saa godt først som sidst dukke os ind i Evigheden. Der skal kun være den halve Proviant tilbage.

34.

Messen.

Sovetid. Lyset er dæmpet.

En af det afløste Vagtmandskab kommer med Paven fuld af Flasker. Åkruer Lyset op og lægger en Flaeske i hver Kasse: Hej, Kame -

rater, her er noget at drikke. En Flaske pr. Mand.

Dr. Kraft vaagner, stikker Hovedet ud af sin Køje: Sluk det Lys!

Stemmer fra Køjerne: Nej! Det mørke er ikke til at holde ud. Vi hanger midt i den sorte Afgrund. Vi vil ha' Lys, vi vil drikke!

Dr. Kraft: Det Lys skal være slukket. (Finder Flasken i sin Køje og knuser den elektriske Lampe dermed).

Der bliver bølgeret. Tre af de Sovende kravler ned og stikker Hovederne sætten: Dette gaar for vidt! Hvorfor skal vi lade os noget byde? Det er ikke til at mærke, at vi kommer af Pletten. Vore Forraad er halvt opbrugte. Lad os gaa til Kaptajnen. Ja! straks! Lad os gaa lige med det samme.

35.

Maskinrummet. En af dem fra Messen stikker Hovedet ind: Kom med! Vi maa have en Forandring. Vi gaar til Kaptajnen.

36.

Styrerummet.

Kaptajn Avanti styrer. Han er ene. Befaler i Talerstret: Spændingen op! Hører I! Er der ingen?

Dr. Kraft træder ophidset ind: Det ser galt ud. De begynder at true. Vi risikerer Mytteri. Der! tag din Revolver! De er søg knurrende Dyr.

- Det er, fordi de drikker.

- Nej, fordi der ingen Fremgang er at se. Der kommer de.

- Luk Døren! Jeg vil ikke have dem herind.

Der bankes haardt paa.

Avanti overlader Styret til Dr. Kraft og gaar mod Døren:
Hvem er det? Her! kommer ingen ind.

Luk op! eller vi sprenger Døren.

Døren vristes op. Avanti løfter sin Revolver, bleg af
Vrede: Den første, som kommer over den Tærskel mod min Vilje, sky-
der jeg ned.

Revolveren slaas ud af Haanden paa ham.

- Uslinger! Hvad vil I?
- Vi forlanger at vende om.
- Den halve Tid er gaaet, og vi ser ingen Fremgang.
- Vi er lokkede paa en vild og haabløs Vej.
- Drankere og Kujoner! Har I ikke højtideligt lovet
mig og lovet hverandre at føre vor Ekspedition til Ende?

- Umuligt! Der er ingen Ende. Vend om! Vi vil vende
om. Der er ingen Vej frem! Det er haabløst. Skal vi frelse Livet,
er det paa høje Tid at vende om - nu! straks! Her er ingen Tid at
spilde. Vend om!

- Aldrig! Min Tro er ikke til at rokke. Vær maa I
drøbe mig.

Dr. Kraft (ved Rattet): Kammerater, husk dog vor Pagt og
vort Løfte! Vort Maal!

- Nej, den halve Tid er gaaet.
- Endnu ikke. Der er et Døgn tilbage. Giv os det som
den sidste Frist.

Avanti strækker indtrængende sine Hænder imod dem: Ven-
ner, jeg beder og besværges Jer! Ja, giv mig denne lille fattige
Frist, dette lille korte Haab! Giv mig det, Venner, Staldbrodre,
Kammerater.

Omsider giver den andre efter for hans Bønner, indrømmer
ham et Døgn Ventetid og trækker sig tilbage.

Avanti ser fortvivlet paa sin Ven. Dr. Kraft siger til ham: Gaa til Hvile, Avanti, og bed til Stjerne^{ne}, mellem hvilke vi sejler. Du er træt. Men jeg skal ikke vige, ikke svigte.

37.

Avanti i sin Køje.

Kun Stjerner skinner bag det tykke Køjse. Søvnløs kaster han sig frem og tilbage. Rejser sig op, folder sine Hænder i Bøn og mindes sin Fader:

37 A.

Afskeden med ham, hans troende Øjne, hans styrkende Omfavnelse, ser ham sidde ved Kikkerten dernede paa Jorden:

37 B.

Fader, om du lever, saa bed for din Søn og send os din Tros Styrke. Han rejser sig op og gaar ud til Styrerummet.

37 C.

Styrerummet.

Han beder Dr. Kraft gaa og lægge sig, han vil selv overtage Posten. Dr. Kraft lader sig kun nødtvungen overtale.

38.

Paa Mars.

Tidlig Morgen.

En høj Taarn-Terrasse af skinnende hvidt Marmor. Alle de arkitektoniske Former er runde og cirkelformede, selv Taarnets Tinder - intet er firkantet. Observatorium i fri Luft, bestaaende af store gyldne Kvadranter og Cirkelbuer- Kikkerten^{ne} er ikke svære som paa Jorden, men lange, tynde, rørformede, ^{lavere} gyldne, rettede mod samme Punkt.

Fire Astronomer sidder i Jordskin og følger samme Maal

med hver sin Kikkert. De er som alle Marsboere klædte i tynde, side, skinnende Klæder, indvirkede med gyldne Klodetegn, Saturn-Kloden med Ringe og lignende. Med Blik og udtryksfulde Haandbevegelser udsiger de tydeligt, alt hvad de tænker:

En Flyver over Himlen?

En Sky?

En sort Fugl?

En Komet?

Nej, en stor mørk Fugl paa rolige Vinger.

En Asteroide?

En Himmelfugl?

Nej, ikke kresende efter Klodelov eller Tyngde, men styret indefra. En Flyver med en indre Vilje.

Lad os se nærmere paa den.

Ja! Lad os prøve, om vi kan drage den nærmere.

Send Strøm ud for at drage den til os.

En af dem rejser sig og gaar med let og svævende Gang til Terrassens Rand og trykker paa en lille gylden Kugle: En Radium-lysende Straale staar ud i Rummet som en Nordlys-Flamme.

39.

Himmelskibets Maskinrum.

En Maskinist aflæser Hastighedsmaaleren, griber sin Kamerat heftigt i Armen og peger: Se! se! Hvad kommer det af? Den farer med en rasende Hast. Farten femdoblet paa fem Sekunder. Pas paa! Jeg maa melde det.

Han skynder sig ud.

40.

Messen, hvor der soves.

Maskinisten smækker Døren op og raaber ind: Der er sket noget. Vi gaar lige med eet med en ubegribelig Fart. Dr. Kraft vaagner og springer ud af sin Køje.

41.

Styrerummet.

Avanti ved Rattet. Dr. Kraft kommer styrtende, bleg af Spænding: Er der sket noget?

Avanti: Tal ikke! Se selv! Dr. Kraft stirrer i den anden Kikkert.

42.

Mars bliver fra øjeblik til øjeblik større og større. Skiven vokser tydeligt.

43.

Styrerummet.

Døren staar aaben. En efter en kommer alle strømmende til. Lyset vokser udefra. Hele Korridoren bag dem fyldes deraf. De peger ud gennem Glasset. De skiftes til at se i Kikkerten: Se! se! Mars! Mars! Jubelraab opløftes: Det er Mars! Det er Maalet!

Avanti skjuler skælvende af Bevægelse Ansigtet i sine Hænder og synker uvilkaarligt i Knæ som for et straalende Syn: Tak evige Forsyn.

Hans Bevægelse smitter de andre. De følger sig grebne af Øjeblikkets vidunderlige Andagt. De strækker Hænderne mod ham og hylder ham. De rører ved hans Klæder og kysser hans Hænder. Men han folder sine Hænder og siger begejstret: Lad os alle knæle og takke Forsynet, som førte os til Maalet. Gud har bøn hørt mig! Gud har ført os. I dette Øjeblik tager vi Himmelrummet i Besiddelse.

Maskinisten melder: Pludseligt Hastighedsfald. Hastighe-

den er pludselig dalet til et Minimum.

Avanti: Dr. Kraft, vi er i Mars' Atmosfære.

Dr. Kraft (i Kikkerten): Ja, se, se!

Styrerummet 44.
Billedet af Mars

bredende sig ustandseligt, til det fylder hele Pladen.

44 A.

Mars Terrassen med Astronomerne. Skillebillede.

45.

Styrerummet.

Avanti rækker Haanden til Dr. Kraft. Denne skynder sig ud: Mars' Atmosfære! Nu gælder det Forsøget.

46.

Himmelskibet set udvendig fra.

Dækslet fra den cylindriske Indgang fjernes, og frem kommer krybende en Mand med Aandemaske for Ansigtet. Da han staar paa Trinbrættet helt udenfor, river han med et pludseligt modigt Ryk Masken fra sit Ansigt. Det er Dr. Kraft, som henrykt inddrikker den lette, tynde og forfriskende Mars-Atmosfære. Man ser Aandedrættets vidundergørende Friskhed spejle sig i hans Ansigt.

47.

Mars Terrassen.

Astronomerne følger i deres Kikkert Himmelskibets Fremgliden i den gryende Dag.

48.

Skibets Ydre.

De ser Besætningen krybe frem af Skibets Indre: mørke, tobenede Dyr med lange Snabler, som de fjerner for at afdække langhaarede og sortskæggede Ansigter.

Og disse Dyr begynder pludselig at svinge en Række brogede og farvede Klude, som hejses op langs Himmelskibets Side. (Internationale Flag).

- - - - -

III.

Ankomsten og Modtagelsen.

49.

Mars Observatoriets Ældste staar ved deres Observations-apparater og drøfter Fænomenet.

49 A.

Om bord paa Himmelskibet. Styrerummet.

Avanti ved Styret. Dr. Kraft kommer ind og lægger bevæget sin Arm om Vennens Skuldre: Om et Øjeblik er vi ved Maalet.

De veksler et højtidstfuldt Øjekast: Endelig!

Dr. Kraft tager sig til Hjertet: Jeg tror, mit Hjerte kunde springe af Forventning. Avanti, at vi skulde opleve det! At vi skulde fuldbyrde det!

- Vi er i en ny Verden. Himlen aabner os sine Porte. Om et Øjeblik staar vi Ansigt til Ansigt med Verdensgaadens Løsning. Kan vi taale at se den?

- Hvad venter der os? Liv, som vi forstaar. Sjæle i Slægt med vor? Noget grufuldt, vi aldrig har drømt om? Kæmper? Uhyrer?

- Nej, se de hilser os. Det bevæger sig dernede under os. Gror der Blomster op imod os? Tro mig, vi har ikke taget fejl. En stor fælles Længsel har bygget Bro mellem Kloderne og strømmer os i Møde. Livet her maa have samme Princip, samme Dragen og Drift som vort eget. Mærker du ikke en Strøm, der drager os - sikkert og trygt?

- Jo, Avanti, En Magnet, der leder os varsomt, saa vi ikke støder paa. Den Kraft, der strømmer os i Møde, kan ikke være gruopvækkende eller grusom - den er venligsindet, kærlig, den beskytter os.

- Trofaste Ven. Du har Taarer i øjnene som jeg selv. Om et øjeblik letter Evigheden Sløret fra sit Ansigt. Vil vi kunne taale Synet deraf? Vil vi kunne forstaa Sjælene her?

- Ja, jeg er vis derpaa. Maaske har de allerede fundet det Sprog, hvorefter vi har famlet: Fælles-Sproget, Sjælenes for alle forstaaelige Udtryk, Klodernes Esperanto, Haabets selvfølgeligelige Tale.

- Nu daler vi. Se, se, det er som en skinnende Drøm.

- Ja, ser du de uhyre Trapper, hvorfra Livet strømmer ned i hvide Klæder.

49 B.

Paa Mars. Nedad mægtige Marmortrapper og

49 C.

og fra hvide Klipper strømmer hvid-klædte Marsboere i Tusindvis.

49 D.

Astronomerne forlader Taarnets aabne Flade.

50.

Yderkorridoren.

Mandskabet kommer en for en, spænder Balterne om sig og gør sig rede til Landing.

- Vaaben! Pas paa! Hvilken Spænding! Alt, hvad vi har af Revolvere og Haandgranater! Vi kan ikke vide, hvad Modtagelse vi vil faa. Maaske gælder det Livet. Vi maa være paa vor Post.

51.

Paa Mars.

Lyset er mildt og gyldent. Himlen skyfri. Himmelskibet glider frem og sænker sig langsomt. Nedad høje brede Trappeflugter strømmer Marsboere i lyse, lette Gevandter, der bæres bølgende og

frit, svøbende sig om ranke og skønne Skikkelser. Mændenes Ansigter er skægløse, klare og aabne; hver af dem bærer i højre Haand en høj blomstrende Stav, formet som et Rør, hvoraf Blomsterstilke-
ne springer frem i fyldig Pragt, levende, som var den plantet i Stavens Dupsko. Kvinderne har lange Fletninger, flettede med skin-
nende Blomster, ligeledes Armbaand af Blomster; lig fyldige Kæder
hanger om deres Hals lange Blomsterranker. De løfter Enderne af
Blomster-Kæderne med deres Hænder, saa de mødes i Guirlande-Buer
fra Haand til Haand; bag hvert Par træder en Mand til bagfra og
løfter sin Blomsterstav højt mod Luften. I det Øjeblik, da Himmel-
skibet glider til Hvile paa det grønne Græs, slippes Duer og hvide
Fugle til Vejrs, som med blinkende Vinger hilser Himmelskibet Vel-
kommen.

52.

Himmelskibets Korridor.

Mandskabet i Stilling paa den ydre Platform. Alle udtryk-
ker den højeste Grad af Forbavselse over, hvad de ser, men holder
krampagtigt paa deres Skydevaaben.

52 A.

Avanti og Kraft forlader Styrerummet.

52 B.

Korridoren.

Avanti og Dr. Kraft gaar langsomt frem for Rækken. Kap-
tajnen bebrejder dem deres Brygt og befaler dem at stikke Revol-
verne til Side.

53.

Mars.

Følg af Dr. Kraft stiger de alle ud, knæler og kysser
Grunden. Alle Blomsterstavene løftes over deres Hoveder. Dyb og

hellig Forundring.

53 A. Hærbillede.

Avanti rejser sig først og ser sig betagen om. Han løfter sine Øjne og hvisker: Priset være Stjernernes Gud! Almagten, der førte os hid!

Saa siger han henrykt til Vennen: Kraft, ser du: Drømmen er bleven Virkelighed! Se, de ligner os - men forklarede, forskønnede - rene, skyldfri! Priset være Almagten!

53 B.

Dernæst gaar han et Skridt frem og ser spørgende paa Marsmandene. Disse forstaar hans Spørgsmaal, førend det er udtalt, træder til Side, vender sig mod Trappen og strækker deres Arme mod dens øverste Trin.

53 C.

Ned ad Trapperne kommer skridende de Vises hellige Raad. Alle skinner med sølvhvide Isser, deres Aasyn udtrykker festlig Livsro og dyb Erfaring. To og to standser paa hvert Trin og løfter deres Immortel-blomstrende Stave; ned mellem de to Rækker stiger tilsidst, værdigt og højtideligt, selve den hvide Visdoms Fyrste, den Ældste af alle, klædt som de andre, men med en gylden Himmeglobus paa sit Bryst. Hans Stav er længere end de andres og bærer i Stedet for Blomst en stor sleben Krystal. Denne sænker han over Avantis Hoved til Hilsen. Avanti bøjer sig dybt. Den hvide Visdoms Fyrste holder sin venstre Haand vandret over hans Ryg; da han atter retter sig i Vejret, træder Fyrsten tæt til ham og lægger Haanden fladt paa hans Bryst.

Paa samme Maade hilser han derefter Dr. Kraft.

Avanti siger henrykt til Vennen: Se, vi forstaar alt, hvad han siger, uden Ord. Tankerne strømmer ud af dem.

53 D. Nærbillede.

Den hvide Visdoms Fyrste smiler og nikker: Ja, I er os ikke fremmede. Jeg ved, hvorfra I kommer. Se, ikke sandt? fra denne Klode, den skyombølgede Jord?

53 E.

Glaber (Maleren)

En af de Vises Raad rækker ham en gylden Kugle. Han holder den op for Avanti: Se!

Avanti tager Kuglen i sin Haand og viser den forbavset til Dr. Kraft: Se, vor egen Jord med svage Rids af dens Verdensdele, saaledes som de ser ud herfra.

53 F.

Den hvide Visdoms Fyrste smiler igen og nikker; saa peger han mod Himlen: Ja, vi har fulgt dens Løb i Tusinder af Aar.

53 G.

Langsomt gaar han forbi Himmelskibets Mandskab, hilser hver af dem ved at lægge Haanden fladt paa deres Bryst, rører ved deres lange Haar og Skæg, klapper dem, som kunde det være store, tamme Hunde: Gæster, er I sultne? Følg os ind i vor Spisehave!

54.

Spisehaven.

Frodig, rig paa Træer, dyrket med den højeste Omhu. Rindende Kilder og Springvand forarbejdet i Marmor. Træerne bugner af Frugt. Blomster og Frugter overalt Side om Side.

Den hvide Visdoms Fyrste tager Avanti ved Haanden og fører ham ind gennem Havens høje gyldne Gitter. De Vises Raad gør ligesaa ved Dr. Kraft og de andre. Betagen gaar Jordboerne fra Træ til Træ, stirrer og føler paa Frugterne.

Fyrsten plukker først og byder Avanti en Brødfrugt. Der-

efter spiser de alle. Træer bærer kandeformede Blomster til at drikke af.

Stor Overraskelse maler sig i Jordboernes Ansigter.

Fyrsten smiler spørgende: Ligner dette Føden, hvortil I er vant?

Avanti svarer: Nej, vi nøjes ikke med Planteføde og Bananer. Vi har stærkere Kost fornøden.

- Vis os den!

Avanti sender nogle af sine Kammerater til Himmelskibet efter Prøver paa deres Proviant.

Jordboerne drikker af Blomsterbægrene og skærer Ansigter: Sukkervand! Limonade! Raaber efter Kammeraterne: Tag Vin med! Lad os byde vore Værter en bedre Drik.

55.

Himmelskibets Proviantrum.

Det udsendte Mandskab fremtager Brød, Champagneflasker og Glas og Rødvin, forskellige Konservesdaaser. Fylder det i Kurve og gaar fra Borde.

56.

I Spisehaven.

Avanti lader Spisevarer og Vinflasker række frem for Fyrsten og de Vises Raad. Marsboerne følger forbavset paa det altsammen, smuler det grove Brød og banker paa de haarde Daaser og Flasker: Hvorledes tygger I det?

Jordboerne aabner Daaserne og trækker Flaskerne op. Marsboerne lugter med Afsky til Indholdet: "Raadne Ting!"

Dr. Kraft skænker et Glas Vin og rækker det til Fyrsten. Denne lugter dertil og holder det med Mishag paa Jorden: Gift!

✱

Daaserne gaar fra Haand til Haand; alle Marsboerne udtrykker Væmmelse: Raadne Frugter!

- Det er ikke Frugt. Det er Kød.
- Kød? Lig? Dødt Kød? Aandsler? Samler I Aandsler?
- Nej, friskt Kød.
- Hvordan skaffer I Jer det?
- Hvordan? Er det ikke let nok? I har da ogsaa Fugle her. Se! (peger op i Luften og skyder; en stor hvid, svanelignende Fugl falder død ned). *Swane (laver)*

Marsboernes Miner formærkes. De holder sig skræmt for Ørene.

56 A.

Skudet - det første i Aartusinder - opskrammer Marsboerne udenfor, de styrter løbende ned fra de hvide Bjerge.

56 B.

Spisehaven.

Den hvide Visdoms Fyrste løfter afværgende Haanden: Ve! Det onde er iblandt os. I umindelige Tider er dette ikke sket. Ufred og Brøde! Drab og Blod! Se! (peger paa den døde Fugl) Ve! Dette maa straks renses og sones! Ve! denne onde Stank! Luften er besmittet, Jorden besudlet.

56 C.

Udenfor.

Den lyttende Hob stirrer mod Spisehavens Mur.

56 D.

Paa et Vink af Fyrsten omringer de Vises Raad Kaptajn Avanti, griber i hans Arm og vrister Revolveren af hans Haand. Opbidset af Frygt ved denne Berøring slaar han fra sig: Slip mig! Dr. Kraft vil ile ham til Undsætning og snapper sin Revolver frem: de

andre Jordfolk fremtager ligeledes truende deres Skydevaaben, og i et Nu staar Marsboere og Jordboere fjendtligt vendt mod hverandre. Dr. Kraft fyrer og saarer en Marsbo, som styrter, de andre vil følge hans Eksempel, da

56 E. Nærbillede.

Avanti med Tordenrøst raaber til dem: Stands! Hør Jer ikke! Al Modstand er haabløs. Kamp forgaves! I slaar Jer selv i-hjel! Kast Vaabnene fra Jer!

56 F.

Modløst lader de Vaabnene synke og kaster dem fra sig, slaaede af Forfærdelse ved Tanken om, at de tolv Mand befinder sig ene blandt Tusinder. Dr. Kraft kaster sin Revolver. Den hvide Visdoms Fyrste bøjer sig smerteligt grebet over den skudte Marsbo. Ved Synet af det dryppende Blod skjuler han Ansigtet i sine Hænder: Ve! Blodets Forbandelse! Skal den atter opstaa paa denne Fredens Klode? Afsted til Dommens Hus!

57.

Forbi Himmelskibet og Marmortrapperne.

Omringede af de Vises Raad drager Avanti og Dr. Kraft afsted i langsom Procession. Nedslaaede følger deres Kammerater efter. Den skudte Fugl og den saarede Marsbo bæres iblandt dem; ligeledes de kastede Vaaben opsamles under Tegn paa Afsky og Rædsel og bæres bort, som var det giftigt Kryb, Fingrene er sky for at berøre.

58.

Indgangen til Dommens Hus.

To runde sorte Svalg fører ind i Mørket. Over hver af Indgangene ses et stort rundt Spejl, der foreløbig er tomt.

Optøget nærmer sig. Kaptajn Avanti kommer gaaende bag efter den dræbte Fugl, som bæres foran ham. Han standser foran det ene sorte Svelg; Dr. Kraft bagefter den skudte Marsk foran det andet.

Den hvide Visdoms Fyrste løfter sin Stav mod Spejlet over den ene Indgang og siger: Drab! I samme Nu ses den dræbte Fugls Billede paa Spejlfladen. Fyrsten siger: Gaa og søn din Brøde! Fuglen bæres ind, og bagefter skubbes Kaptajn Avanti ind ad den sorte Indgang.

Samme Fremgangsaade for Dr. Krafts Vedkommende. Her løfter Fyrsten sin Stav og siger: Menneskeblod! I Spejlet ses den skudte Marsk. Derefter skubbes Dr. Kraft ind bag Manden, han har fældet.

59.

I Dømmens Hus.

Spejle til alle Sider. Som det eneste belyste i det ellers mørke Rum ses den dræbte Fugl hvilende paa en stor oval Bordskive, med Halsen hængende ned mod Gulvet.

Avanti kommer ind. Han ser sig ene om til alle Sider. Hvorhen han saa stirrer, møder han sit eget Spejlbillede.

Han gaar til den døde Fugl og betragter den; føler, at den er kold, spiler dens Vinger ud og ryster paa Hovedet.

Lyset skinner pludselig stærkt paa det mørke Gulv, og han faar Øje paa sin Revolver. Han tager den op og vejer den tankefuldt i Haanden.

59 A.

Folket udenfor med de Vises Fyrste knæler ned i Bøn. En hvidklædt smuk Kvinde rejser sig imellem dem, sigende: Venner, jeg vil frelse dem.

Et andet Rum i Dommens Hus, ganske som det forrige. Men paa det ovale Bord i Midten hviler her den skudte Marsbo.

Dr. Kraft ene med sit eget Spejlbillede og Manden, han har skudt. Han gaar frem og tilbage, til han har Lede ved sit eget Spejlbillede, gaar saa til Bordet, ser Revolveren lyse paa Gulvet, tager den tankefuldt op og føler pludselig paa sit Offer, leder efter hans Saar, finder det, lytter efter Hjertet, tager sig pludselig energisk sammen: Manden er ikke død, han maa kunne reddes - hurtigt! Blot han havde Midlerne til at forbinde ham! I samme Nu staar en Skual med Vand samt Forbindsstoffer ved hans Side. Han vasker Saaret ud og forbinder det. Han anstrenger sig af al sin Flid - ønsker, han havde et Leje til den Saarede. I samme Øjeblik lyser et Leje ved hans Side. Han anbringer ham der, plejer ham og passer ham, fugter hans Læber. Saa gaar han til Spejlet og ser ind i sit eget blege Ansigt - vender sig bort, gaar hen og tager Revolveren op, der ligger og lyser paa Gulvet; vejer den tankefuldt i Haanden.

Det knælende bedende Folk. Dommersken i det sorte Gevandt skrider frem imellem dem.

Et tredje Rum i Dommens Hus.

Kun et stort blankt Spejl ("Fortidens Spejl") ses svævende i Mørket.

Avanti og Dr. Kraft kommer, staar hver paa sin Side stirrende paa hver sin Revolver.

Den sortklædte Skikkelse staar pludselig midt imellem dem og drejer deres Ansigter mod hinanden.

- Avanti! Er det dig?

- Kraft, min Ven, hvad gør du her?

De løfter Revolverne. Avanti siger: Hvad har jeg gjort?
Hvad endt er der i at dræbe en Fugl?

Kraft svarer: Jeg handlede kun af Nødværge. Jeg skød, men
jeg dræbte ikke. Han lever.

- Er det sandt?

De drages umærkeligt ud af den sortklædte Skikkelse.

62.

Rummet med den saarede Marsbo. De bøjer sig over ham.
Avanti hvisker: Hvilken Trøst! Dønnen kan da ikke blive saa haard.

- Vi ved jo ikke, hvem der skal dømme os.

Den sorte Skikkelse lægger pludselig sine Hænder paa de-
res Bryst: I selv!

Avanti spørger gysende: Hvem er du du?

Dr. Kraft gyser ligeledes: Maaske vor Bøddel?

Den sorte Skikkelse svarer: Nej, Eders Hjælper. Følg mig
og se i Fortidens Spejl. Kom!

63.

Rummet med Fortidens Spejl.

Den store runde Spejlflade fyldes med en skiftende Række
Billeder af Vaaben og Mordredskaber fra de fjerneste Tider.

63 A.

Skikkelser klædte i Skind og lange Dyrehaar, udrustede
med øksar og Spyd af Sten.

63 B.

Krigere med frygtelige Masker, med Skræmsler og barbari-
ske Køller, savtakkede Vaaben, Plejle og Knipler.

63 C.

Malerier

Krigere i Skælpanser og Harniskplader, med Hestemanker og Knurthaar, sortlakerede Rustninger, mængfarvede som kogte Krebsdyr.

63 D.

Maleri

Skydevaaben i en uhyre Skala af fantastiske og djævelske Former fra de primitiveste til de mest komplicerede Mordmaskiner.

63 E.

Avanti og Dr. Kraft betragter med feberagtig Interesse de skiftende Billeder og veksler Udbrud:

- Hvor det ligner vore egne Former paa Jorden!
- De maa heroppe have gennemgaaet en lignende Udvikling som vi paa Jorden.
- Se, Skydevaaben svarende ganske til vore - helt op til Formerne, vi brugte i sidste Verdenskrig.
- De er jo ikke et Haar bedre end vi.

Den sorte Skikkelse siger: Det er ti Tusind Aar, siden vi har brugt disse Vaaben.

- Men I kender dog det hele.
- Nej, vi kender det ikke længere. Dette er Fortidens Spejl, hvori vi læser det. Det er ti Tusind Aar siden, vi har hørt et Skud blive løsnat. Nu er det onde brudt løs over os. To Skud har i Dag bragt os ti Tusind Aar tilbage.

Avanti og Dr. Kraft betragter deres to smaa Dødsvaaben: Ti Tusind Aar tilbage! Staar vi da virkelig ti Tusind Aar tilbage i Kultur.-

Avanti: Kunde jeg gøre det skete usket? Men Fuglen, jeg dræbte, bliver aldrig levende igen. Jeg vil aldrig tilintetgøre Liv mere.

Den sorte Skikkelse: Saa følg med til Glemmelsens Brønd.

64.

Udenfor den bedende Skare knælende.

64 A.

Glemselens Brønd.

I Mørket ses kun Brøndens runde Indfatning som en gløden-
de Ring.

Avanti kaster sin Revolver deri: For sidste Gang!

Han henter den døde Fugl og kaster den ned: For sidste
Gang!

Dr. Kraft kommer og kaster ogsaa sin Revolver i Brønden:
For sidste Gang!

De giver hinanden Haenden: Hvor længe skal vi blive her?
Hvor længe skal vi sone vor Brøde?

Den sorte Skikkelse: Gaa, naar I selv vil. Døren er aa-
ben.

Dr. Kraft: Jeg kan ikke gaa, før mit Offer er rask igen.
Avanti: Jeg bliver hos dig.

65.

Ved den Saaredes Leje.

Avanti og Dr. Kraft, sætter sig ved hver sin Side. (Bag-
ved stiller sig den sorte Kvinde med det tæt indrømmede hvide Aa-
syn.

Avanti spørger: Hvordan var det, et Fængsel saa ud paa
Jorden.

De tænker sig tilbage og ser Billeder fra Jorden for sig.

65 A.

Forbryderen med Haandjern og lænket til Væggen i sin
Celle.

65 B.

Skafottet i den tidlige Morgen. Processionen frem imod Galgen.

65 c.

Tugthusfangen arbejdende i sin Slavedragt.

65 d.

Tugthusfangen sky og skummel forlader Fængslet med sin fattige Bylt under Armen.

66.

I Dommens Hus.

Avanti og Dr. Kraft tager den helbredede Marsbo under Armene og gaar mod Udgangen. Den sorte Skikkelse viser Vej.

67.

Udenfor Dommens Hus med Baggrund af de hvide Bjerge.

Spejlet over Indgangen er atter blankt og tomt.

Den sorte Skikkelse kommer udefra. Hende følger Avanti og Dr. Kraft med den helbredede Marsbo.

De modtages hjerteligt af de Vises Raad. Der rækkes dem Blomster. Forbryder og Offer giver hinanden Haanden.

Avanti til den sorte Skikkelse: Vidunderlige Hjælper, hvem er du?

Skikkelsen lader den sorte Dragt falde og afslører sig som en ung og dejlig Kvinde.

Hun gaar til den hvide Vidsoms Tyrste og bøjer sig for ham: Fader, Forsoningen er fuldbragt.

Avanti stirrer paa hende med fanatisk forelskede Blikke.

- - - - -

IV.

Kærligheden.

68.

De Vises Sal.

Sam 41.

Den hvide Visdoms Fyrste modtager og lykønsker Avanti og Dr. Kraft, der har sonet deres Brøde, og overrækker dem Skyldfrihedens Kappe som Tegn paa, at de nu er optagne i de Renes Samfund.

Avanti vender sig til sin Ven og siger: Ikke som paa Jorden. Husker du, hvorledes man behandler Lovens Overtrædere der?

68 A.

Billede fra Jorden.

En Forbryder maales i alle Enkeltheder og fotograferes for at indføres i Forbryder-Album. Man ser de hæsle Optagelser herfra, Finger-Aftryk o.s.v.

68 B.

De Vises Sal.

Avanti og Kraft lover at overtale deres Kammerater til at ofre deres Vaaben til Tilintetgørelse.

69.

Ved Himmelskibet.

Avanti og Dr. Kraft forsamler deres Kammerater og overtaler dem til at ofre alle Mordvaaben. Der gøres Indsigelser: Maaske bliver der Brug for Vaaben; de maa dog kunne forsvare sig. Avanti siger: Nej. Ondt avler kun Ondt. Her i denne adle og rene Verden er der ikke Brug for Ondskabens og Forbrydelsens Redskaber. Her kan vi kun færdes, hvis vi affører os alle Rester af Barbari. Følg mig!

70.

Ved Glæmselens Brønd

39-
20

Ved Glømselens Brønd. (hvorfra hvide Dampe stiger roligt op). Avanti og Dr. Kraft kommer med deres Kammerater. Disse kaster alle deres Vaaben deri, og Dampen ligesom forstærkes et Øjeblik.

71.

Den hvide Visdoms Pavlun. *Mar*

Midt imellem yppige Buske og Blomster er rejst en Baldakin paa fire hvide slanke Søjler, kronet af en gylden Himmelkugle.

Avanti kommer gaaende, endnu med sin hvide Skyldfrihedskappe over Armen. Alt er paradisiisk stille. Blomsterne blusser, Springvandende risler. Han standser betaget ved Synet af sin Hjælperke fra Dommens Hus, den hvide Visdoms Datter, der gaar om mellem Blomsterne og bøjer sig over dem for at indaande deres Duft.

Avanti iagttager hende med stigende Lidenskabelighed. Hun synes ikke at se ham. Han nærmer sig betaget, griber hende heftigt ved Armen og vender hendes Ansigt om imod sig. Hun lægger sig hovedrystende: Vildmand! Han stirrer forelsket paa hende: Hjælperke! Det skønneste, jeg har set! Bliv min! Hun holder sin Haand afværgende op foran sig: Rør mig ikke! Du er sort som et Oldtidsdyr. Han bøjer sit Ansigt ind mod hendes: Jeg elsker dig! Hun svarer alvorsfuldt: Du ved kun, hvad det er at føle Bryde. Den, der elsker, rensar sin Sjæl og forædler sit Sind. Du ser ud som et Vilddyr. Skam dig og betving dit Sind, thi ellers vinder du ingen Kvindes Kærlighed. Rens dig, vil du elske Renheden.

- Saa lær mig det! Gør mig til din Discipel!

- Gaa først til Renselsens Søg og lad mig ikke mere se dig som Dyr.- Hun vender sig fra ham.

72.

(Ved Møns Klint)

Paa Vej til Renselsens Søg.

Denne blinker mellem Træer. Avanti kommer gaaende mod

Dr. Kraft. Avanti standser Vennen og siger: Ja, virkelig, vi er kun som Vilddyr.

- Jeg længes efter at kaste alt det, som hører Jorden til. Her er jo alting renere og finere. Vi maa rense os for at kunne iføre os denne Skyldfrihedens Kappe.

- Selvom jeg renser mig, lægger jeg aldrig min jordiske Dragt. Jeg er kommen hertil som Flyver og vil gaa herfra som Flyver. Corona, din Søster, kalder paa mig altid. Kunde jeg blot sende hende en Hilsen, saa hun vidste, vi lever endnu.

- Jeg elsker her. Og her maa jeg vinde mig min Brud.

- Ja, følg du dit Hjerte! Jeg følger mit.

- Men først maa vi følges ad gennem Renselsens Søg.

De gaar begge ned mod Søen.

73.

Paa den anden Side af Søen.

Avanti og Dr. Kraft kommer fra denne. Men kun Avanti har helt klædt sig i sin hvide Skyldfriheds-Kappe, hvorimod Vennen endnu bærer sin Flyverdragt og Kappen over Skuldrene.

- Kom! siger Avanti: Her er Skønhedens Hav.

Bag et mægtigt stort gyldent Gitter ses Roser og straalende Blomster. Avanti lægger sin Haand paa Gitteret, aabner det, og de træder begge ind.

Rækker af skønne unge Piger snor sig ud og ind mellem Blomsterne. Avanti gaar søgende om imellem dem. Som grebet af et sikkert Instinkt gaar han frem imod en enkelt iblandt dem, standser hende med fremstrakte Arme og stirrer betaget paa hende. Hun ser forskende paa ham, genkender ham pludseligt og straalende af en uimodstaaelig Gensynsglæde. Beruset af Glansen i hendes Blik vil han omfavne hende. Men i samme Nu vender hun begge sine Haandflader

imod ham: Rør mig ikke! Hver Gang du voldsomt vil nærme dig til mig, støder du dig selv tilbage.

- Saa gaa foran mig og lær mig Vejen jeg skal gaa.
Elskede, hav Taalmodighed med mig!

- Følg mig og se paa Kyskhedens Dans.

74.

(Aften)

Skillebillede

Søjlehal uden Loft.

Søjlerne bærer alle foroven en ~~glødende Solkugle~~. Gulvet er oplyst nedenfra.

Skønne unge Piger glider rytmisk frem mellem Søjlerne. En Krans af unge Mænd er Tilskuere til deres mærkelig fantastiske og skønhedsbaarne Dans. Som vandrende Blomster vugger de frem over det lysende Gulv, bevæger Arme og Hænder i blide Rytmer, svajende som en Mark af Iris for Sommervinden. Da de tilsidst danser bort mellem Søjlerne, viger de unge Mænd til Side og følger i deres Spor, henrykte af deres Gratie, magtstjaalne af den evige Skønhed, der udstråler fra dem.

Avanti ser dem fjerne sig ude af sig selv af Betagelse. Han synker i Knæ som for et Syn. Solkuglerne over Søjlerne slukkes. Hallen svinder i Skygge. Han tænker tilbage til Jorden og mindes.

74 A.

(Paa Billedets venstre Side ses hele Tiden Avanti)

~~Jorden. En stinkende og hæsliig Sætte, hvor halvfulde Mænd kommer ravende i Flok og Følge eller enkeltvis med Kraven op over Ørene. Mælede og udmajede Kvinder kommer frem af Husdørene og lokker Ofrene til sig.~~

74 B.

Avanti i Søjlehallen, - kun et kort Skillebillede.

18 Mænds Hænder *Modestole*
74 c.
Jorden.

En Dansebule, fyldt med raa og simple Par. Alting hvirvler til en falsk hvinende Musik. Tummel og Vræl og Slagsmaal. Politiet gør Indhug og rydder tilsidst den hele Bule.

75.

Den slukkede Søjlehal.

Stjernerne skinner foroven.

Avanti ligger endnu paa Knæ holdende Hænderne for Ansigtet.

Visdomsfyrstens Datter kommer sagte glidende frem over det slukte Gulv. Hendes hvide Dragt skinner, hendes Ansigt lyser, hun holder sin højre Haand over den Knælendes Hoved. Han mærker hendes Nærhed og springer op. Deres Øjne sænker sig i hinanden. Hun viger baglæns for hans glødende Blik. Han følger efter, idet han krampagtigt aabner og lukker sine Hænder, til han pludselig kaster dem frem for at gribe om hende. Paany løfter hun advarende sine Haandflader: Endnu er du glubsk som et Dyr. Men Kærligheden gør ikke grisk - Kærligheden forædler.

Skælvende af Bevægelse spørger han: Hvad skal jeg gøre for at vinde dig? Jeg elsker dig højere end mig selv.

- Vis det!
- Elskede, lad mig kysse dig.
- Fornæstelige! Det første Kys er mit Bryllup.
- Saa lad os holde Bryllup.
- Hvor har du Bryllupsblomsten?
- Har du ikke dine to dejlige Fletninger? Hvortil behøver du Blomster? Dit dejlige Haar! (Griber efter hendes Fletninger).

Truende svarer hun: Rør dem ikke! Ingen Mand rører mit Haar uden for at flette Bryllupsblomsten deri. (Holder beskærmende en Haand om hver af sine Fletninger). Hver af dem er et Pant paa min KærlighedsFremtid, en Forjættelse om, at jeg to Gange kan blive Moder.

- Kun to Gange?

- Ja, to Forældre har jeg haft - to Børn kan jeg give Livet. Erstatning for mig og den Mand, jeg elsker. Derfor er Kærlighedsvalget Livets vigtigste Prøve. Prøv dig!

- Lær mig hvorledes.

- Har du sovet under Længselens Træ?

- Nej. Hvor gror det?

- Kom! Jeg skal føre dig derhen.

76.

I Længselens Skov.

Hun leder ham til Foden af et stort og tykt Træ. Tør du sove der?

- Bliv hos mig!

- Kun hvis din Længsel efter mig fylder din Nat, kan jeg blive din.

Hun fjerner sig langsomt fra ham. Han stirrer betaget efter hende: Dejlige! Jeg kaarer dig til min Nats Haab.

Hun vender sig et Øjeblik og ser smilende tilbage til ham. Han strækker Armene efter hende, men hun forsvinder mellem Træerne. Og han kaster sig ned ved Træets Fod, lukker øjnene og samler sine Tanker om hende, medens Billedet tones over i det følgende.

76 A. Sam ME 80

Visdomsfyrstens Datter glider frem mellem lysende hvide Blomster, bøjende sig over deres Duft. Kysk og unarmelig, baaret af

en hellig Adel i sit Blik og sit Væsen, stirrer hun frem imod Kærlighedens Land.

76 B.

Avanti under Længselens Træ. Nærbillede som tones bort.

76 C.

Text: I over et halvt Aar har Corona og hendes Fader ind-
tet Budskab modtaget fra Ekspeditionen, men gør gensidig alt for
hinanden for at holde Modet og Haabet oppe.

Professor Planetaros Aula. Fader og Datter ind. Tjeneren
hjælper dem Vinterovertoget af.- Faderen tager hende stille i
Haanden, gaar.- Hun staar et Øjeblik og stirrer ind i Pejsens knit-
rende Baal.

76 D.

Faderens Observatorium.

Han kommer ind, begynder forsøgsvis at arbejde. Tjeneren
fyrrer paa Ovnen. Faderen synker sammen i Graad.

76 E.

Inc (Laves)

Corona gaar op imod den store Havedør, som hun aabner.
Udenfor drysser Sneen melankolsk og stille ned over Vinterlandskabet.
Hendes Øjne taler om, at her stod hun sidst sammen med ham i
straalende Sommer. Billedet toner over i Afskedsscenen 18 B. og
atter tilbage og en Kuldegysning ranker hende til Forsoning med den
uafvendelige Virkelighed. Hun lukker Døren og gaar ind.

77.

Astronom-Terrassen med de forgyldte Himmel-Instrumenter
i fri Luft.

Stjernebetragterne ved deres Kikkerter.

Dr. Kraft kommer og beder dem: Vis mig Jorden - Kloden,
hvorfra jeg kom.

De lader ham se i deres Kikkerter.

- Hjælp mig at sende en Hilsen herfra til den, jeg elsker. At min Brud kan vide, at jeg lever og altid har hende i min Tanke. Aa, hjælp mig!

77 A.

Han peger paa Himlen, hvor Stjernebilledet Kronen (Corona) lyser:

77 B.

Hjælp mig ved Lyssignaler at tegne dette Stjernebillede heroppefra i lysende Punkter, saa hun kan se det som en Hilsen herfra.

Astronomerne samler sig om ham og drøfter hans Plan.

78.

Jorden. Professor Planetaros' Observatorium.

Han arbejder ved sin Kikkert. Corona bringer ham Avisen. Han læser:

"Den mislykkede Mars-Ekspedition. Som bekendt lovede den dumdristige Ekspedition at lyssignalisere fra Mars, saafremt den vanvittige Plan skulde lykkes. Skønt saa lang Tid er forløbet, har Ekspeditionen endnu ikke givet det mindste Tegn frejsig. Intet fornuftigt Menneske havde heller nogensinde troet derpaa".

Professoren lader Avisen synke: Min "gode Ven" Professor Dubius, Spotteren, tilgiver mig aldrig, hvis min Søns Rejse omstøder alle hans Teorier om Klodernes uomstødelige Mangel paa Evne til gensidig Forbindelse med hverandre.

- Har du Mars indstillet, kære Fader?

Han ryster paa Hovedet: Der er intet at observere. Corona sætter sig ved Kikkerten.

78 A.

Nærbillede.

Efter nogen Tids Stirren siger hun heftigt: Hvad er dette? Det er, ligesom der flimrer Gnister hen over Billedet. Fader, se dog, se!

78B.

Besyderligt! Er det muligt? Er det mig, der ser fejl? Store Gud, hvad er dog dette. Corona, se dog, se!

78 C.

Kikkerbillede af Stjernehimlen.

78 D.

Observatoriet.

- Fader, det er virkelig Lysprikker.
 - Corona, jeg tør ikke tro mit Syn.
 - Hvad er det dog?
 - Aa vent! Se dette Stjernekort! Se denne Bue af Stjerneprikker! Læs dog Navnet.
 - Fader, det er jo Gemma.
 - Nej, det hele! Det er Kronen, Corona - dit, dit Navn, udtrykt i Stjerner. En Hilsen til dig!
 - Aa, er det muligt? ^{Nej} Tør vi tro det? (Valder Faderen om Halsen) ^{Om} Fader, de lever! De er deroppe! Kraft, du hilser mig -
du sender mig Bud. Fader, Kraft og Avanti lever. De tænker paa os.
- Planetarcs folder sine Hænder, skælvende af Bevægelse.
Billedet tones bort.

78 E.

Mars Observatoriet.

^{forrige at}
De forrige signaliserende Stjernebilledet.

79.

Mars.

Under Længselens Træ. Fyrstindens Datter staar og ser

paa Avanti, som vaagner og hvisker: Elskede, du var hos mig.

Hun staar ved hans Side: Saa følg mig ind i Kærlighedens Skov og pluk Manddomsblomsten til din Stav. Her er Staven.

Avanti rejser sig og betragter hende med glødende Øjne.

80.

I Kærlighedens Skov. *Et lille Alter mellem Stammerne*

Hun vandrer foran ham, vender sig nu og da tilbage og ser efter ham. Han følger hende henrykt, men ærefrygtsfuldt, skælvende af Længsel.

Med eet begynder Blomster at skinne frem i hendes Fodspor. Han bøjer sig ned, plukker en Blomst og spørger: Er det ikke denne? Hun nikker: Jo! Plant den i din Stav!

Han knæler og kysser Sømmen af hendes hvide Dragt; ~~plukker Blomsten og planter den i sin Stave Hår. Begge stirrer de paa Staven, holdende om den med hver sin Haand. Og op af Staven skyder med fakir-agtig Hast den hvide Manddomsblomst, til den springer ud i fuld Styrke.~~

- Plant den i mit Haar! siger hun.

Skælvende plukker han de hvide Blomster og sætter dem i hendes to Fletninger: Jeg tør næppe røre ved dig.

- Men jeg tør røre ved dit Bryst. Hun lægger begge sine Hænder stille skælvende paa hans Bryst.

- Elskede!

- Elskede, du spreder dine Arme.

- Ja. Thi når: nu begynder Blomsterne at synge. Og se: nu begynder Træerne at lyse.

Alle Trærnes Kroner lyser med eet.

Tusinder af hvide Blomster tændes omkring dem.

Deres Ansigter nærmer sig saligt til hinanden og ^{de} stirrer

hinanden i Øjnene, - hans Hænder glider lette og skælvende ned imod og over hendes Bryst, som han bøjer sig og gemmer sit Hoved imod.

- Elskede, dit Navn synger for mig. Dit Navn lyser for mig fra alle de hvide Blomster. Du hedder Maya - Maya - Maya.

De aabner Armene og glider i hinandens Favn, medens deres Munde mødes; det første altgivende Kys, der ligesom gennemskælver deres unge Legemer i et Salighedens Gys. -

- Du hedder Maya - Maya - Maya! hvisker han, medens alle Blomsterbægrene tændes og lyser omkring dem.

81.

Bryllupstemplet.

Ved Udgangen af Kærlighedens Skov. Langsomt kommer Avanti og Maya frem mellem Stammerne, omslyngede, bøjede mod hinanden.

- Ser du vor Kirke, vort Tempel? hvisker Maya.

Under et Træ rejser et hvidt Marmoralter sig; hvide Trin fører op dertil.

Avanti og Maya gaar op ad Trinene og standser foran Altret. I Skæret for den opgaende Sol knæler de foran Altret, for det Usynlige, som er over dem. De rejser sig og lægger hver sit Hoved paa det hvide Alter.

Saa løfter Maya sit Hoved og plukker af Frugtbarhedens Træ foran sig to Blade, hveraf hun giver Avanti det ene.

82.

Den hvide Visdoms Pavlun.

Maya og Avanti kommer gaaende Haand i Haand. Visdomsfyrsten gaar dem i Møde mellem Blomsterne.

Maya tager hans Haand og lægger den paa sit Bryst. Dernæst vender hun den opad i sin venstre Haand, lægger Bladet fra Frugtbarhedens Træ paa dens Flade og siger: Kender du dette?

Man nikker smilende.

Saa gør hun Tegn til Avanti. Ogsaa denne fremtager sit Blad og lægger det i hans Haand. Saa knaler de begge og bøjer deres Hoveder.

Visdomsfyrsten holder sin Haand over Datterens Hoved:
Signet være dit Valg!

Ogsaa over Avantis Hoved: Signet være dit Valg.

De rejser sig begge, og han slutter dem i sin Favn.

Avanti siger: Jeg elsker hende højere end noget Væsen,
jeg har mødt paa Jorden.

Visdomsfyrsten siger: Jeg formæler i Eder to Kloder,
der aldrig hidtil har blandet Blod. Velsignet være Eders Pagt! Og
priset være du, som vil høre os til!

Avanti nikker: Ja, jeg hører Eder til.

Astronomernes Terrasse.

Dr. Kraft sidder og ser gennem en Kikkert. Avanti stiger op paa Terrassen, gaar hen og lægger sin Haand paa hans Skulder. Vennen springer op og trykker ham til sit Hjerte: Avanti! Jeg har forsøgt at faa Forbindelse med Jorden, men uden Resultat.- Forstaar at jeg længes. Jeg har ikke Ro længere her. Jeg maa tilbage til Corona. Naar skal vi lette Anker, Avanti?

- Jeg aldrig, trofaste Ven. Jeg bliver her.

- Det kan du ikke. Husk paa din Fader, husk paa din Søster!

- Her har jeg fundet den Tvillingsjæl, jeg forgæves søgte paa Jorden. Maya, min Stjernesøster, hun er min. Hvor hun er, maa jeg leve. Men du skal ikke blive. Du skal føre "Excelsior" hjem til vore Fædres Klode. Ræk mig din Haand og lov mig det! Den Forbindelse, vi her har knyttet, skal fæstnes og føres tilbage. Husk, at vi er Jordens Børn.

- Men du selv, Avanti?

- Hvor min Stjernesøster er, vil jeg være.

Spisehaven.

Mandskabet paa "Excelsior" har lejret sig under Træerne, møtte af Frugter, med Blomsterbægre i Hænderne.

Dr. Kraft kommer til dem:

- Kammerater, længes I ikke tilbage?

- Jo! Jo!

Alle springer op og omringer ham:

Jo!- Vi keder os! Denne Verden er ikke vor. Alt er her

for fint og harmonisk. Ingen Kamp! intet Arbejde! Kun stille og fredelige Dage. Væsner, som ikke har vort heftige Blod. Snarest er de Engle. Men deres Paradis bliver i Længden ensformigt. Ikke et Skud at løse, ikke en Erobring at gøre! Vi selv har kastet vore Vaaben. Vi har intet at kæmpe for mere. Vi har vore Dagbøger fulde af de mærkelige Ting, vi har set. Men vi er skabte til Handling, ikke til at filosofere. Vi længes efter vor gamle Jord. Gid vi kunde fortælle vore egne alt, hvad vi har set. Gid vi kunde melde vor Bedrift tilbage til vor egen fædrene Klode.

- Godt! Opbruddets Time er nær. Saml alle Eders Optegnelser og gaa saa til Skibet og gør det i Stand. Vi maa tænke paa Hjemrejsen.

Der bliver Jubel ved Tanken. De skynder sig afsted.

85.

Ved Himmelskibet.

Travlhed med at efterse det og gøre alt klart til Afrejse.

Besætningen strømmer ud og ind. Varer og indsamlet Materiale bringes ombord. Prøver af Frugt og Frø, mærkelige Genstande, Stof, der skal hjemføres.

86.

Ved Længselens Træ.

Avanti kommer ene, sørgende, ser sig om til alle Sider og fæster sine Øjne paa Himlen, som vilde han finde Jorden i den stille Aftenstund. Tilslidst sætter han sig ved Træets Rod, falder i Tanker og ser for sig i Visioner et Billede 62 af Faderen (graa-net) og Søsteren Corona bedrøvet. Bøjer Knæ og beder til Stjernerne Gud.

Visionerne tones bort, hans Ansigt bliver bedrøvet.

Maya staar pludselig foran ham, og han vaagner. Hun ser ham ind i Øjnene: Elskede, du er bedrøvet.

- Nej.

- Jo, jeg ved hvorfor. Længselen staar i dine Øjne. Du længes efter din Fædreneklode.

- Det bliver tungt at sige de andre Farvel, naar de nu rejser hjem, men Elskede, hvor du er, er mit Hjem og min Verden. Stjernesøster!

- Nej, min Verden er hos dig. Stjernebroder, jeg gaar med dig.

- Maya! Han springer op.

- Ja, jeg følger dig.

- Umuligt! Din Fader slipper dig aldrig.

- Jo, han er Visdommen selv og vil forstaa det store og skønne i min Beslutning..

- Maya! Tør du flyve med mig tilbage til min Jord og bringe den Ideals Evangelium?

- Ja, du min Stjernebroder, jeg følger dig fra Klode til Klode.

87.

I Visdommens Pavlun.

I en Stol, som er dannet af Stammen under en bred Løvkro-
ne sidder den hvide Visdoms Fyrste med sænket Hoved og blunder.

Hans Datter kommer og bøjer sig kærligt over hans Hoved.
I det Øjeblik, hun kysser hans Pande, slaar han Øjnene op.

- Kære Fader, vækkede jeg dig?

- Nej, jeg sover sjældent mere. Og dog trænger jeg
til Hvile - til den lange Rejses Søvn. Nu, da jeg har oplevet at

se dig lykkelig, forbereder jeg mig paa den lange Rejse. Jeg længes efter at gense din Moder. Hun er hos mig, hver Gang jeg lukker mine Øjne.

- Fader, saa vil du forstaa, at ogsaa jeg drages herfra og higer ud paa en lang Rejse. Fader, tillad mig at følge Manden, som mit Hjerte har valgt. Lad mig følge ham til Kloden, hvorfra han kom.

- Umuligt. Har du ikke mærket, at den Klode, hvorfra han kom, staar Tusinder af Aar tilbage for vor.

Hun retter sig i høj og hellig Ekstase: Saa lad mig bringe den Bud fra en højere Verden. Lad mig tænde din Visdoms Sol i Skygernes Verden.

- Ja, lad Lyset bygge Bro fra Klode til Klode.

De Vises Raad strømmer sammen til Møde for at hilse paa deres Ypperste.. De sætter sig i Ring omkring ham og Maya.

Fyrsten fortæller dem, at han agter sig paa den lange Rejse: Mit Liv er nu naaet til den højeste Erkendelse. Jeg higer mod den højeste Omskiftelse. Jeg forlader denne Tilvarelse og tager Afsked i den rette Tid.

De Vise rejser sig alle og bøjer sig for hans Beslutning i Forstaaelse og Beundring.

- Inden vore fremmede Gæster forlader os, vil jeg holde min Dødsfest. Jeg vil fejre den med alle dem, jeg har kær.

88.

Billedet tones frem.

Afskedens Tempel.

S. 742

Dødsfesten fejres. Over de dækkede Alterborde er Lamperne tændte som Tusinde Ildfluer. Fire unge Kvinder og unge Mand sidder højt ved Siden spillende paa en Art sær Harpe, de stryger stil-

le hen gennem Strengene og faar dem til at tone som med Himmelsklange. Alle fire spiller paa een stor Harpe. Om Alterbordene sidder Mændene bankede; hver af dem har sin Blomsterstav plantet ved sin Side. Kvinder bringer dem de gennemsigtige Blomsterbægre.

Den hvide Visdoms Fyrste rejser sig og taler, straalende af Fred og Skønhed: (Et kort Indskudsbillede af Harpespillerne)

Lovet være det evige Liv. Priiset være Stjernernes Gud. Takket for de Dage, det forundtes mig at leve iblandt Eder. Nu stunder jeg mod den store Fornyelse. Velsignet være min lykkelige Skæbne, at jeg oplevede det første Besøg fra en anden Klode.

Avanti gaar frem foran ham med Maya ved Haanden. Dr. Kraft og de andre Jordboere følger ham.

Fyrsten vender sig mod disse:

Fremmede, hils paa Eders fædrene Jord fra os, hvis Gæster I har været, og bring den Bud om hvad I her har set. Livets ^{Gaade} har løst sig for Eder. Alting har Forbindelse med hinanden. Livet strømmer fra Stjerne til Stjerne. Som vi er, skal I blive. Og selv higer vi mod Forløsning i et højere Liv. Frygt ikke Døden, thi Døden er kun den store Befrielse til en højere Form for Liv. Døden er kun Rejsen mod det ukendte Skønhedens Land, hvorefter vi længes.

Bring mig nu Glemmedrikken og følg mig til Dødens og Drømmens Grotte.

(Dette vil jeg foreslaa formet til et kort Digt, som altsaa ledsages af Harpemusik. H.-M.)

Glemmedrikken bringes i et solformet Bæger. Indskudt Billede af Harpespillerne, hvorefter alle rejser sig og følges ud i Procession.

Islander

Uhyre Procession med Glømselsdrikken baaret i Spidsen.

Fyrsten gaar mellem Maya og Avanti. Hans Øjne fæster sig paa hende med et Udtryk af uendelig Kærlighed. Harpespillerne følger med. Ved Indgangen til Dødens Grotte standser han og vender sig mod alle sine Ledsagere, hvem han hilser med ophøjet og festlig *Værdighed*:

89 A.

Nu gaar jeg ind i Grotten, hverfra ingen vender tilbage. Skilsmisstens Time slaar. Vi skal ikke længere vandre sammen. Lev da vel! Tak og paa Gensyn! Lev vel Fremmede, du Tapre, som har overvundet Afgrunden mellem Kloderne, og du min elskede Datter. Velsignet være Livet, du skal føde. Lev vel alle I, blandt hvem jeg har levet, vi skal ses igen.

Han omfavner tilsidst Maya: Lev vel; i Nat hilser jeg din Moder fra dig.

Glømsel

Dernæst tager han Solbægret med Glømselsdrikken, vender sig i Grottens Indgang og omfatter alle med et sidste velsignende Blik.

Derefter forsvinder han i Dødens Grotte.

90.

Inde i Grotten.

Havet ses skylle udenfor. En lille Baad ligger fortøjet ved Bredden med Sejlet udspændt.

Fyrsten vender sig i stum Tilbedelse mod det bølgende Hav: Vær hilset, du vuggende Uendelighed, som skal føre mig til de ukendte Kyster, hvor alle mine Forfædre drog hen før mig.

Derefter tømmer han Glømselsdrikken og sætter Bægret fra sig paa et lille gyldent Alter. Paany ser han ud over Havet, nu med et forklaret Blik: Det er, som om Skikkelser, Visioner bølger op af Havet og vinker ham til sig. Tilsidst bliver en Kvinde synlig,

større og nærmere end alle de andre. Elskede Hustru! Jeg kommer!
siger han i Ekstase og løsner den lille Baad, hvis Sejl er udspi-
let. Han løfter Ankeret. Evighedens Passat fylder Sejlet og driver
Baaden ud over Havet, hastigt og sikkert. Han staar oprejst i Baa-
dens Agterende og stirrer fremefter med Haanden for Øjet, som blæn-
det af et stærkt Lys.

90^a Harper (Loven)

91.

Havet.

Hen over Havfladen ses den lille Baad glide bort og for-
svinde.- Billedet fortænes.

VI.

6te Afdeling

Hjemreisen.

92.

Himmelskibets Landingsplads.

Avanti, Dr. Kraft og den øvrige Besætning gaar ombord
under uhyre Tilstrømning af Marsboerne. Gaver bringes ombord.
Kvinderne bringer flettede Blomsterkæder og hænger om de Bortdra-
gendes Halse. Blomster regner ned over dem.

De Vises Raad kommer og bærer Maya paa deres Hænder.
Avanti tager imod hende og løfter hende ombord. Hun vender sig til-
bage og betragter dem med et taareblandet Blik. Platformen er besat
med Jordboerne. Alle Jordens Flag glider til Vejrs langs Skibet.

De Vises Aldste træder frem og bringer de Bortdragendes
Mars' Hilsen til Jorden. Alle Marsmændene ^{ne} løfter deres Blomster-
stave til Afsked.

Foran de fire Harpespillere stiller den Aldste sig og
siger:

Drag tilbage til den Jord,

og til dem hvorfra I kommer.
Lær dem at en evig Sommer
lever her i Sol fra Gud!
Lær dem Kærlighedens Bud,
lær dem at det straalet ud
af hver Kim, som Sol har født:
Intet Liv har Gud forstødt!

Lær dem at Kulturens Stemme
klinger først hvor Fred
og Kærlighed har hjemme.

Den Vise, som staar foran Harpespillerne gaar stille ned
og kysser Avanti og Maya paa Panden.

Fra Platformen forsvinder Besætningen ind i Skibet. A-
vanti sidst, *Alting lukkes* og Skibet hæver sig. Blomsterkæderne regner fra Plat-
formen ned over Marsboerne, der følger Skibets Stigen i Luften.

93.

Skibet ses højt paa Himlen.

94.

Marsboerne følger Skibet fra den astronomiske Terrasse,
til det forsvinder og bliver borte.

94 A.

Fra de hvide Bjerge ser Tusinder af Marsboere efter de
Bortdragende.

95.

Ombord i Himmelskibet.

Maya har faaet sin egen lille afskildrede Kahyt.
Avanti kommer. Han bærer endnu sin hvide Marskappe. Nu

lægger han den og staar i sin Styredragt.

- Maya, nu har vi Himmelrejsen tilbage. Og i dig hjemfører jeg Haabet og Frelsen til min gamle, lave og vankundige Jord.

Han lægger sin Haand paa hans Bryst og ser paa ham med en forklaret Ænhed: Din Vej er min! Styr vort Skib. Excelsior!

96.

Observatoriet paa Jorden.

Planetaros rejser sig væklende fra sin Plads - han er hvid og bøjlet. Hans Ansigt udtrykker Smerte og Tvivl: Hvor mange Nætter har jeg nu ventet! Jeg magter ikke mere. Forlængst er Kronen slukket deroppe. Skal jeg da dø uden at se mit Haab styrket?

Han kan næppe slæbe sig afsted, men vender alligevel tilbage til Kikkerten. Undervejs styrter han med et dumpt Fald.

Tjeneren kommer løbende og hjælper ham op, raaber om Hjælp. Corona kommer bestyrtet til.

97.

Planetaros' Sovekammer.

Den gamle Astronom ligger syg i sin Seng. Corona ved hans Leje.

Det ringer. Professor Dubius meldes. Corona vil vise ham bort: Fader, du taaler ikke hans Besøg. Faderen: Nej lad ham komme.

Professor Dubius kommer: Kære Ven, det gør mig ondt det gaar paa Hældingen. Blot du ikke havde haft den Sorg, at din Søn forlod dig. Han lægger dig i Graven.

- Paa min Søn stoler jeg til min sidste Stund.

- Svindel! Han gik paa Jordens værste Galmand. Har du læst den sidste Artikel i "Astronomiske Revy" Her er den: "Aar-

hundredets største Bedrag. Den saakaldte Mars-Ekspedition en enestaaende Svindel. Efter al Sandsynlighed er Himmelskibet "Excelsior" aldrig naaet udenfor Jordens Atmosfære, men forlist i det indiske Ocean. Det saakaldte Mars-Signal et optisk Bedrag, frembragt ved en Flimren i Okularet".

- Det er ikke sandt! Prof. Planetaros lukker Øjnene af Smerte.

Corona siger bebrejdende til Prof. Dubius: Tag dog ikke Haabets sidste Trøst fra ham.

- Han skal ikke dø med en Løgn i Hjernen. Hvorfor har han ladet sig alt dette bilde ind? Svindel - Humbug - Bedrag!

- Lad ham dog dø i Haabet! hvisker Corona.

Planetaros lukker pludselig Øjnene op og ser fast paa Prof. Dubius og siger:

Min Søn var ingen Svindler. Lad mig komme op!

Han forsøger at rejse sig, men forgæves.

98.

X
Paa Gaden. (Helsingborgbroen)

Prof. Dubius ser et lille Opløb gaar til og køber en Avis og læser følgende: Nat-Telegram fra Sydamerika. Fra flere Observatorier meldes, at et mærkeligt Himmel-Fænomen er iagttaget, et luftskibslignende Meteor i en svimlende Højde.

Ha! Hvad er nu dette for Sludder?

Tankefuld gaar han videre.

99.

Planetaros' Sovekammer.

Den gamle Astronom stønner i Vildelse: Avanti, er det dig? Corona, Avanti er her! Corona!

Prof. Dubius sidder ved hans Leje: Corona? Ogsaa hun er nu forrykt. Hun sidder Dag og Nat og gløder i den store Kikkert og er ikke til at tvinge væk derfra.

Planetaros: Skal jeg gå uden et eneste af mine Børn ved min Side?

Corona kommer ind, gaar med feberstraalende Øjne hen til Faderen og lægger en Løbeseddel paa hans Bryst: Fader, her er Telegrammet - se!

Prof. Dubius: Er De gaaet fra Forstanden, kære Frøken?

Corona: Se! Læs!

Dubius læser Løbesedlen: "Et stort Luftskib er iagttaget af flere Atlanterhavsdampere, gaende i Retning af Europa, i en uhyre Højde. I New York verserer et Rygte om, at det skal være Mars-Ekspeditionens berømte "Excelsior".

Med en overmenneskelig Kraft rejser den gamle Astronom sig op af Sengen: Op! Lad mig komme op!

De formaar ikke at holde ham. Han vakler ud. Tjeneren løber efter ham og lægger en Slaabrok om hans magre, krogede Skikkelse, der er iført Pyjamas.

Dubius forlader Stuen med en spottende Grimasse: Nu bliver de Døde levende!. Verden er et Galehus.

Han skynder sig ud.

100.

Paa Gaden.

Avisdrengene galopperer afsted. Folk stimler sammen. Prof. Dubius ser til med et spottiske Grin. Tilslidst tager han op fra Gaden en krøllet Løbeseddel og læser:

"Det mystiske Luftskib. Et Marconi-Telegram melder, at Navnet "Excelsior" skal være læst tydeligt af en Amerikadamper.

Luftskibet gaar fremdeles meget højt oppe og synes stadig ikke at
andre sin Kurs østpaa".

101.

Observatoriet.

Den gamle Planetaros paa et Bivan-Leje redt saaledes under
Kikkerten, at han kan se i halvt oprejst Stilling.

Pludselig slipper han sin iagttagende Stilling, brister
i Hulken: Excelsior! og synker afmægtig tilbage paa Lejet.

102.

Udenfor Observatoriet.

Prof. Dubius staar og ser op mod Kuplen. Saa griber han
igen i Lommen og tager den nyeste Løbseddél frem; læser den paany:

"Det er nu udenfor enhver Tvivl, at det virkelig er Mars-
Ekspeditionen, der vender hjem paa Himmelskibet "Excelsior". Ankom-
sten til Hovedstaden kan forventes i Løbet af nogle Timer".

- Det er Satens! Hvad sagde jeg? Det har jeg hele
Tiden troet?

Ud af Observatoriet kommer Corona styrtende, fortvivlet
og ude af sig selv.

- Hvorhen, kære Frøken? Her har De Vissheden. "Excel-
sior" er her, inden De ved af det. Det har jeg ikke et Øjeblik
tvivlet paa. Skynd Dem, vi maa ud og tage imod.

Corona brister i Graad: Fader er ikke ved Bevidsthed me-
re. Han ligger hen, som var han død. Jeg skulde efter Læge. Gaa
med op, Prof. Dubius.

- Ikke Tale om! Jeg har ikke Tid. Jeg maa ud og tage
imod.

103.

Opløb af Henneskemasser gennem Gaderne. Alt strømmer mod Flyvepladsen. Folk staar stille og peger op i Luften. Flag hænges ud. Flyvere starter til Modtagelse.

104.

Himmelskibet bliver synligt fjernt borte.

105.

"Excelsior" daler.

106.

Flyvepladsen.

Sort af Mennesker. Hurraraab. Tusinder af Hætte svinges. Der viftes og hilses. Politiet afspærrer Landingspladsen.

Excelsiors Platform er besat af Mandskabet. Skjult blandt de andre staar Maya i en lang sort Kæppe med Hætte over Hovedet og Aandemaske for Ansigtet.

Hyldest og Leveraab.

Professor Dubius trænger sig gennem Mylret: Plads! Plads! Lad mig komme frem? Jeg skal byde Velkommen. Han slipper igennem og er blandt de forreste ved Modtagelsen: Hvad sagde jeg? Har jeg ikke hele Tiden troet? Jeg gav dem Post med - med Svar betalt! Længe leve "Excelsior"s Helte!

Avanti og Kraft bæres i Guldstol til Automobilerne. Professor Dubius trænger sig op ved Siden af Avanti. Avanti siger til Kraft: Sørg for Maya. Hjem!

Kraft tager Maya med sig i den lukkede Automobil.

107.

Observatoriet.

Corona knæler ved Faderens Leje, fortvivlet, uden at se

andet end ham.

Døren rives op.

Professor Dubius farer ind: Her er han! Jeg har hentet ham.

Corona løfter ikke Hovedet.

Avanti træder ind, løber forfærdet til Faderens Leje og kaster sig over ham.

Corona siger taarekvalt: Aa Gud, for sent! Han er død.

Avanti skriger: Fader! Fader!

Planetaros slaar pludselig øjnene op og genkender sin Søn. Hulkende løfter denne ham op i sine Arme.

Imidlertid er Dr. Kraft stille trædt ind. Han gaar hen til Corona, strækker ikke Haanden imod hende, men ser paa hende uden Ord, uden Hilsen. Corona hvisker: Det er dig. Ja, det er dig! Kraft, min Brudgom, min Helt.

Planetaros har rejst sig siddende op. Han bliver ved at kærtegne sin Søns Ansigt: Avanti, min Søn, du har fuldbragt din Faders Drøm.

Avanti retter sig op, bleg og højtidelig ser han fra Faderen til Søsteren: Se nu, hvad jeg har erobret fra Stjernerne.

Han og Kraft gaar hen og aabner Døren.

Paa Tærsklen viser sig Maya, forpudset i Kappe, Hætte og Maske.

Planetaros og Corona stirrer som trolldomsbundne paa den Fremmede.

Corona hvisker: Hvor forfærdeligt! Det er ikke en af vore.

Avanti: Jo. Fra nu af er hun en af vore.

Ved Haanden fører han Maya frem for Faderen, der stirrer paa hende, som skulde hans Øjne briste.

Corona staar med Hænderne op for Ansigtet som rede til
at dække sine Øjne.

Avanti tager Kæppe, Hætte og Maske af Maya. Som ved en
Forvandling træder hendes blændende Skønhed frem af den sorte Pup-
peham.

Hun og Planetaros slipper ikke hinanden med Øjnene.

- Min Drøm! min Drøm! hulker Planetaros.

Maya gaar som et Syn frem imod ham og lægger begge sine
Hænder paa hans Bryst.